

mijmering / vakantie

Ik hang een beetje suf in een stoel. Ik moet nog het nodige doen, maar ik kom er niet toe. Eigenlijk is het elk jaar hetzelfde, realiseer ik me. Vakantie lijkt leuk, maar als het eenmaal zo ver

is heb ik geen zin. Al dat gedoe, laat maar, ik heb het thuis ook goed. Bovendien kan ik nu twee weken dát niet doen en díe niet zien, zit ik een volle dag in de auto, moet ik ginds m'n draai weer vinden en over twee weken ben ik toch weer terug.

Twee weken later hang ik een beetje suf in een stoel. Aangenaam suf van de zon, de wind, de blauwe lucht, de overal zoemende bijen en de geur van dennen, tijm en rozemarijn. Ik moet nog het nodige doen, maar ik kom er niet toe. Eigenlijk is het elk jaar hetzelfde; ben ik eenmaal op vakantie, dan wil ik niet meer naar huis. Want:

*Kennst du das Land, wo die Zitronen blühen,
Im dunkeln Laub die Goldorangen glühen,
Ein sanfter Wind vom blauen Himmel weht,
Die Myrte still und hoch der Lorbeer steht,
Kennst du es wohl?*

*Dahin! Dahin
Möcht' ich mit dir, o mein Geliebter, ziehn!*

Het is poëzie uit de romantische doos, wie leest nog Goethe, maar onweerstaanbaar mooi. Verlangen is wat eruit spreekt, naar stilte, rust en schoonheid, waar ik de overige vijftig weken van het jaar onbewust naar snak. Naar einders waarin mijn dagelijkse beslommeringen oplossen, die iets doen vermoeden dat groter is dan ik zelf ben. Het zien van een oud landschap dat daar altijd, zo maar, ligt in al haar schoonheid, ook als ik er niet ben, en een zwarte hemel vol met sterren die ik in mijn door een straatlantaarn verlichte tuin thuis niet kan zien, geven mij een troostrijk gevoel van dat 'er meer is' dan ik kan bevatten. En dat doet mij goed.

Maar thuis is het toch ook leuk, hebben we de Strabrechtse Heide, de Malpie en de Dommel. Allemaal waar, maar, zoals een tijdgenoot van Goethe schreef: *'Da, wo du nicht bist, ist das Glück!'*
In gewone taal: het gras bij de burens lijkt altijd groener.